

Դանիել Վարուժան

Գինարբուքեն վերջ

Նկարիչ Բարեկամիս՝ Արսեն Մարկոսյանին

Սրբահին է լուռ: Կոչնականներն հեռացան:

Չափերն ոսկի դեռ կը վառին մոլեգնած,
Եվ կը հեղուն, սեղաններուն վրա անձայն,
Արյունն իրենց երակներուն բորբոքած:

Վինը լրռեց: Կը թափառի նըվաղուն
Երգն իր վերջին՝ գոր հարբած սիրտը չըմպեց:
Անոնց բերնին վրրա և ցոփ աչքերուն
Կը սըփռե քունն իր չրդշիկի թևը մեծ:

Սեղանին վրա է ամեն ինչ ցիրուցան:
Սափորին մեջ կ'երագե մաս մը գինի:
Նուռ մը լըքված, ակռաներու վերքեր վրան,
Չափերուն տակ, ջափերուն հետ կ'արյունի:

Եվ կը փըշրի բաժակ մ'հանկարծ, հեծելով
Լրոտության մեջ: Չայն ճեղքած էր նախապես
Կին մը արբշիո՝ երբ կը ներկեր կըտղանքով,
Գինին խորն, ատամներն իր, բուստի պես:

Ծաղկամանին մեջ կը թոռմին հիրիկներ՝

Որոնց բույրով գուսանն եղավ սըրարբաժ:
Աթոռին վրա հողմահա՛ր մ'է մոռցըվեր՝
Ջերդ հոլաճն մեծ թիթեռնիկ մը մեռած:

Դուրս կը հոսին բաց մընացած դուռներեն
Գաղջ ալիքներն հալվեններուն ու մուշկին:
Եվ քըրքիջներն ու կըտղուցներն համորեն
Հայլիներուն խորության մեջ կը մեռնին:

Կ'աշխատին հոն միայն երկու գերիներ,
Մին՝ աղախին, մյուսը՝ ծառա մ'անճոռնի,
Որ կը խըմե մերթ ավելցուկ գինիներն
Ու կ'համբուրե ընկերուհին, գողունի...